

noć u hicingu

NJEGOŠ

Pustoš lika spava u vrtu
Pustoš korenja
Bistrih prizora što mesec ih slio
U skamenjene pokrete na sceni zemlje

Okrenem se u hodu
Ostaci tragedije me prate
Grane pesnika polomljene
Glava klonula na tlu

Prode ta firanska bura
I smoždi sve nevino u meni
Strah me je uzeti ogledalo
Lice posmatrati kroz prsten

Voleo bih sada jedino da mogu
Sa bresta u Polju
Skinuti onu najkrupniju zvezdu
I sa njom leći u meki krevet plime

Prolazim krivom slazom
I gledaju kite kačunaka
Pune nesreće kako moje oči
Za dalekim bregovima čeznu

Pustoš lika spava u vrtu
I vešar ga polako počinje da veje
Petlovi svoj divlji glas
Ispiraju mesečinom

Pretrčao sam večernji put
I slično leptiru
Štao pred korom hrasta u prašini:
Plovi taj brodić mojim dubinama

Narastao je mesec u lišću
Neprohodnom za moje misli
I topio
Hladnoću oko moga srca

Počinuo sam u san kao u miris
Dalekog izvora u rodnoj šumi
S parčetom vatre
Umesto osmeha na usnama

boško božetić

VRAČ

Tridesetsedam tvojih godina
Buroz iskidanih u ovo veče
Posećenih sa ružom
Koja na zemlju miriše

Tridesetsedam kolevki
Nad kojima jabuka rasekla je dojku
Da ti u definja usta
Njeno mleko poteče

Tridesetsedam zvezda
Zamračenih usred neba
Iskopače orači
Ranjenom drveću iz korenja

Tridesetsedam crnih marama
Ubradiće sunce
Ubradiće mesec
Ako ne ozdraviš

Tridesetsedam pokajnica
Iskidaće kose
Ljute povezaće vetrove
Da ti bolove ne povređuju

Tridesetsedam nevesta
Otkopčavalo ti košulju
I topli melem privijalo
Da ti pomogne

Tridesetsedam kamenova
Gorelo im u telu
Dok spremale su odar
Na njemu da počineš

Tridesetsedam izvora
Mužilo je vodu
Hladilo ti prsi
Približavalo se usnama

Tridesetsedam sunaca
U njima bi stalo
Da te greju usred podneva
Da ih nebo nije izgubilo

Tridesetsedam tvojih godina
Posećenih sa ružom
I jedan grob
Otvoren noćas u Hicingu

NJEGOŠ

Kratk je moj vek
Da se još jednom vratim u kamen
I mukli me bezdani ošinu iz bilja
Malen je ovaj svet
Da po njemu pružim svoju senku

Noću kada svi odu
I sat samofni dođe
Odjekuju pospane uvale
I kozji se putevi ukrščaju u meni

Samujem u sobi
Potopljen na sedefnoj sofa
Između zidova varljiva se dimenzija
Smrti
Ružnim krikom javlja

Gle kako se plamenom lobanjom
Gluha polja u mlečne reke
Razilaze
Stasali u njenom gnezdu

Na prozoru oronula biljka
Bosih nogu što krvare
Vratila se iz hicingškog neba
I preko čela
Preko ljutog kamena
Prosula tamni vid

Svake večeri
Magnet
U njenom mirisu
Čini mi se da je moja smrt

Odjekuju brda zvezdanim fonovima
Dok se pretvaram u oronulu biljku
Ona začarana mojom smrću
Sva u suzama blista

VRAC

Počinje da pada inje u svim bojama
Na određeni breg

Svrgnut u jutarnju čistoću rose
Od rođenja
Svetlost mi oka grize mrav

On živi samo gde je žeđ prohodale biljke
Obuhvati mramorno stablo
I dune u njega svoj glas
Isturi lice da bi se u cvetu ogledalo

Ne skriva se lovaca
Već im vulkan kleše ispod čela

Jednog jutra u raskošnom smirenju
Umrećemo ko mrav
Istopljen u zemljanu lavu

Počinje da pada inje u svim bojama
Na odronjeni breg

NJEGOŠ

Najednom taj željeni zvuk
Od koga se sve pretvara
Od koga se sve razliva
U bistru vodu pod kamenom

Doliću me njegove školjke
Slastima i mirisima
Što isprale su nebo
I zatim pale u vrt

Ko tiha uspavana vrteška
Miruje u lišću moja glava
I mesec se na njenom licu gasi
Dok vetar pustim gradom
Duva u svoju trubu

Zemlja će sada otvoriti vrata
Da uđem
Poput ljubavnika nežno
U njeno kristalno carstvo

U sunčanom balonu
Ljudima ću ostaviti svoje ime
Da im svetli
Novim postojanjem

Lišen nesklada
Malog smrtonosnog mrava
Što rije trulu krletku mojih prsi
U rumenim svodovima poezije
Ja ću kalemiti zvezde i reči

VRAC

Zaustavi suze da ne teku
Lovcima niz lice
Tako ćeš se odbraniti opasnih reči
I njihov oblik suncem isušiti u biljci

Između onih koji umiru
I onih koji ostaju svake večeri u Polju
Smirenim pokretima jezika
Razvrstaj
Pršljen
Po pršljen vode

Pomoću kamena i lišća
Pomoću iščekivanja i tišine
Pomoću smrti i njenih suprotnosti
Pripitomi
I svoju ljudsku smrt

Pristupiće ti žene
Sa stidljivim darovima iz zavičaja
I ruža će rasti iz tvoga grla
Jedina snaga
Jedina meta
Koja pokreće prostor i vreme

Sred olujne i zvezdane promaje
Štaće i ružina zrela put u odbranu
Smrt noćiteljica
U zemljanom viru
Zajedno će s tobom usnit

NJEGOŠ

Smrtniku je sa balkona ruže pčela zavodnica
Pićko sunce prosula oko glave
Al nikako da zadržte odrazi na vodi
I rasplinutih prahom usta mu ovlaže

Oslobođene hladnoće i straha
Prevrću se u vazduhu začarane ptice
Ja govorim stablima preko puta mene
Da uzmu oblik mojih ruku

Noć je kada zauvek odavde odlazim
I rodnim stignem li gorama
U pustolovnom njihovom sjaju
Slušaću kostur izvora preko kamena kako teče

S četom lovaca do kolena ući ću u vodu
Poput kolenke njihace nas ona
Na ostrim kopljima i strelama
Naši će prsti svirati bistrini

Od svega što nas okružuje
Pravićemo majušne kolajne ljubavi za večnost
Kuršumom da nam neko ne prekine igru
Od koraka ljudskih voda da ne trune

Rujni miris pozlatiće plod u ruci
Sa svih strana osvetliti mu grkoću
Baš u vreme kada počinju da tamne
Bez šuma grane nekako pred suton

VRAC

S nešto boja uspomenama nalik
Kuda smo pošli izvan svoga kruga

O sve je u nama samo jedna freska
Tanko slovo odvojeno od cveta

Pufujući ko misli da nepomične stvari
Posle nas umiru u životu

Izvan našeg tkiva
Sutra će i kamen pupoljkom da plane

Jer posle leta moraju da umru
Ptice su se u stabla zaključale

Samo crveni prah vetar nosi od krune do krune
To je znak da su ptice imale krila

S nešto boja uspomenama nalik
Kuda smo pošli izvan svoga kruga

